

Månljus är reflekterat ljus

I tidigare civilisationer antog man att månens ljus hade sitt ursprung från månen själv. Idag säger vetenskapen att ljuset från månen är reflekterat ljus. Emellertid var denna sanning redan omnämnd i Koranen för 1400 år sedan i följande vers:

Välsignad vare Han som har smyckat himlens valv med stjärnbilder och där satt upp en [lågande] fackla [*sirâj*] och en måne som [återkastar dess] sken! (Koranen 25:61)

Det arabiska namnet för solen i Koranen är *shams*. Det återges också som *sirâj* som betyder ”fackla”, *wahhâj* som betyder ”vitglödande lampa” eller *diyâ* som betyder ”bländande ljus”. Alla dessa tre benämningar är passande beskrivningar för solen eftersom den genom inre förbränning genererar intensiv värme och ljus. Det arabiska namnet för månen är *qamar* och den beskrivs i Koranen som *munîr* vilket är en himlakropp som ger ifrån sig reflekterat ljus. Återigen passar den koraniska beskrivningen perfekt med månens sanna natur som inte ger ifrån sig ljus själv eftersom den är en overksam himlakropp som endast reflekterar ljuset från solen. Det finns inte ett enda fall i Koranen då månen omnämns som *sirâj*, *wahhâj* eller *diyâ* och det finns inte ett enda fall då solen omnämns som *nûr* eller *munîr*. Detta innebär att Koranen erkänner olikheterna mellan solljusets och månljusets egenskaper ¹.

Följande koranverser skildrar relationen mellan månens och solens ljus:

Det är Han som skapade solen som ett bländande ljus [*diyâ*] ² och månen [som återger dess] sken. (Koranen 10:5)

¹ Bibelns författare gör dock ingen åtskillnad mellan månljuset som reflekterat ljus och solljuset som dess källa. Istället kan vi läsa om att solen är ”det stora ljuset” och månen ”det mindre”. Således läser vi i Bibeln att ”Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att härska över dagen och det mindre till att härska över natten, och han gjorde stjärnorna.” (Första Mosebok 1:16).

² ”Substantiven *diyâ* och *nûr* är ofta synonyma i det att båda betyder ’ljus’; många filologer hävdar emellertid att *diyâ* (el. *daw*) betecknar ett intensivare ljus och särskilt ’ett ljus som existerar i sig själv, såsom solen och elden’ – dvs. en ljuskälla – medan *nûr* avser ’ett ljus som för sin existens är beroende av ett annat objekt’ (Lane V, 1809, där *Tâdj al-’Arûs* åberopas), med andra ord ett ljus som härrör från en yttre källa eller, som fallet är med månen, är reflekterat.” (Fotnot 10 till sura 10 [Jona] vers 5 ur Mohammed Knut Bernströms kommentar)

Ser ni inte att Gud har skapat sju himlar, som välver sig över varandra, och satt i deras mitt månen, som lyser [stilla med lånat ljus], och solen som en sprakande fackla [*sirâj*]? (Koranen 71:15-16)

Och Vi har välvt sju fast hopfogade [himlar] över er och [där] skapat en vitglödande lampa [*wahhâj*]. (Koranen 78:12-13)

Källa

Koranen och modern vetenskap – förenligt eller ickeförenligt?
Författad av Dr. Zakir Abdul Karim Naik [<http://www.irf.net>]